

N°. 22. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

7de Møde.

Tirsdagen d. 22. Marts.

(Forts.)

Orsted (forts.): Naar vi ville tænke os, at den Arvegangsorden ikke var bleven truffen, som Kongen har formaaet Stormagterne og vor nærmeste Nabo til at tage sig af, saa vilde jo, naar Mandstammen her uddøde efter Prindsesse Charlottes Død, under Forudsætning af at Frederik den 6tes Døtre da ikke kunde komme til at gaae forud, den nærmeste Arving være Prindsen af Hessen og hans eventuelle Børn, og det kan forudsættes, at han kan blive Fader til en talrig Stamme, som fødtes i Udlandet og opdrøges i en ikke-dansk Aand. Efter hans Død vilde de nærmest Berettigede være Prindsesse Maria af Dessau og hendes 4 Børn, hvoraf den ene er gift med Hertugen af Nassau og af dette Hgteskab allerede har en Søn. Prindsen af Glücksborg, som er opdragen i Danmark og er dansk meget hengiven, har efter Kongeloven ikke uden meget stærke Prætensioner paa Danmarks Throne, og hans Gemalinde maatte staae tilbage for de andre nærmere Arvinger, og, som allerede bemærket, vilde den Ordning, hvorefter Thronen, istedetfor at gaae over til de Arvinger, der efter Kongeloven ere nærmere, gaaer over til Prinds Christian, slet ikke have eksisteret, dersom man ikke havde indladt sig paa en saadan Ordning af Forholdene, som ene og alene har fundet sit Motiv deri, at det var „en Combination, hvorved,“ for at bruge et Udtryk, som findes i Warschauerconferencerne, „man kunde redde Rigets Integritet.“ Jeg har for nævnt, at der er en Side, hvorfra den Arvetilstand, som vilde opstaae i Dvereenstemmelse med Londonerprotokolten, ikke er saa ganske ønskelig;

denne ligger i det gottorppe Forbehold. Men for det Første troer jeg ikke, at Nogen, der kender til Forholdene, skulde tænke sig, at Keiser Nicolai skulde aldeles have opoffret de gottorppe Prætensioner, da de i ældre Tider ere blevne anerkjendte baade af den danske Regjering og af alle Publicister. Da det tydske Rige blev opløst i Aaret 1806, og Holsteen blev incorporeret i det danske Monarchie — jeg vil ikke sige i Kongeriget Danmark — da var der Nogle, der meente, at paa Grund af det tydske Riges Opløsning maatte al den Rettighed, som tilkom Lehnsarvingerne, være ophørt. Men den Mening vandt dog ikke Overhaand hos Regjeringen, ligesom den vistnok heller ikke var retlig begrundet. Declarationen af 9de Septbr. 1806 indeholder derfor ingen Lunde, at Holsteen derefter skulde faae samme Arvefølge som Danmark, men ikke desto mindre fremkom der, fordi man troede, at noget Saadant kunde ligge i Baggrunden, Indsigelse baade fra den keiserlige russiske og den kongelige svenske Regjerings Side, hvilte Protester eller Anmærninger, hvad man nu vil kalde dem, kunde være blevne meget besværlige, dersom ikke den heldige Omstændighed havde været tilstede, at Declarationen var affattet med en saadan Barsomhed, at man ingenlunde kunde sige, at deri laae nogen Prætension med Hensyn til Arveretten. Det er altsaa en Rettighed, som ikke alene bestandig har været antaget af det gottorppe Huus, men som ogsaa har været anerkjendt her. Jeg troer saaledes, at man ikke anderledes kan opfatte Betydningen af det tydske Riges Opløsning end at antage, at Lehnsarvefølgen fremdeles maa vedblive at være gjældende, og at heller ikke de gottorppe Arverettigheder ere satte i Tvivl for end i den allerfæreste Tid. Undersøgelser have nemlig herfra fundet Sted, fornemmelig af en